EUROPA-
KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 16.7.2025
COM(2025) 415 final

2025/0230 (NLE)

Forslag til

RÅDETS AFGØRELSE

om undertegnelse på Den Europæiske Unions vegne af De Forenede Nationers konvention om bekæmpelse af cyberkriminalitet – styrkelse af det internationale samarbejde om bekæmpelse af visse former for kriminalitet begået ved hjælp af informations- og kommunikationsteknologisystemer og om udveksling af bevismateriale i elektronisk form vedrørende grov kriminalitet

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

• Forslagets begrundelse og formål

Formål med forslaget

Formålet med nærværende forslag er at opnå EU-Rådets bemyndigelse til, at Europa-Kommissionen på Den Europæiske Unions vegne kan undertegne De Forenede Nationers konvention om bekæmpelse af cyberkriminalitet ("konventionen")[1].

Kommissionen vil også forelægge et forslag til Rådets afgørelse om bemyndigelse af Kommissionen til at indgå konventionen på Den Europæiske Unions vegne. Tilsammen er disse forslag en opfølgning på Kommissionens tilsagn i ProtectEU – den europæiske strategi for indre sikkerhed[2].

Cyberkriminalitet udgør fortsat en voksende trussel mod borgernes og virksomhedernes sikkerhed i Den Europæiske Union (EU)[3]. Ifølge Europols trusselsvurdering vedrørende organiseret internetkriminalitet har truslerne fra cyberkriminalitet i de seneste 10 år udviklet sig dynamisk med hensyn til omfang, intensitet og mulige skadevirkninger[4]. Cyberkriminelle udnytter nye teknologier såsom kunstig intelligens (AI) til automatisering af angreb, social engineering og omgåelse af sikkerhedsforanstaltninger, hvilket gør cyberangreb lettere skalerbare og mere effektive. Økonomisk recession, geopolitisk ustabilitet og voksende global ulighed har øget incitamentet for enkeltpersoner til at deltage i økonomisk motiveret cyberkriminalitet[5]. Cyberbaserede lovovertrædelser såsom onlinesvindel og seksuelt misbrug af børn vokser fortsat i omfang og udbredelse. Det anslås, at 1,03 billioner EUR er gået tabt globalt i 2024 på grund af onlinesvindel[6]. Globale indberetninger om seksuelt misbrug af børn er steget fra 1 mio. i 2010 til næsten 36 mio. i 2023, heraf 1,3 mio. i EU[7].

Cyberkriminalitet er et globalt og grænseløst fænomen, og det har i mere end et årti været en prioritet for lande rundt om i verden at intensivere det internationale samarbejde om bekæmpelse af cyberkriminalitet. På grund af internettets grænseløse karakter foregår efterforskninger af cyberkriminalitet næsten altid som grænseoverskridende efterforskninger, der kræver et tæt samarbejde mellem myndighederne i forskellige lande. De senere års udvikling har betydet, at der er behov for samarbejde med et stigende antal lande, da cyberkriminelle skjuler sig i bekvemme jurisdiktioner over hele verden for at begå angreb mod EU og EU's partnerlande.

Elektronisk bevismateriale får stadigt større betydning i strafferetlige efterforskninger, både af onlinekriminalitet og traditionelle forbrydelser såsom narkotikahandel, som ofte efterlader

---

1 Teksten til konventionen knyttes som bilag til forslaget til Rådets afgørelse om indgåelse på Den Europæiske Unions vegne af konventionen.

2 Meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget om ProtectEU – en EU-strategi for indre sikkerhed, COM(2025) 148 final.

3 I 2023 var ransomwareangreb, seksuel udnyttelse af børn og onlinesvindel fortsat de største trusler inden for cyberkriminalitet i Den Europæiske Union (EU). Nogle af de cyberkriminelle, der har rettet deres angreb mod EU, var baseret i EU, hvorimod andre har opereret fra udlandet for at skjule de ulovlige aktiviteter og midler i tredjelande. Trusselsvurdering af organiseret internetkriminalitet (IOCTA), 2024.

4 Trusselsvurdering af organiseret internetkriminalitet (IOCTA), 2024.

5 Trusselsvurdering af grov og organiseret kriminalitet (SOCTA) 2025.

6 Global State of Scams Report 2025 (GASA).

7 Det amerikanske National Centre for Missing and Exploited Children, https://www.missingkids.org/cybertiplinedata.

spor online, eftersom de kriminelle planlægger og koordinerer aktiviteterne online og via apps. Følgelig viste en undersøgelse fra Kommissionen, at de retshåndhævende og retslige myndigheder allerede i 2018 havde brug for adgang til elektronisk bevismateriale i mindst 85 % af de strafferetlige efterforskninger, herunder cyberkriminalitet[8]. Bevismateriale for strafbare handlinger opbevares i stigende grad i elektronisk form af tjenesteudbydere i udenlandske jurisdiktioner. Mindst 55 % af efterforskningerne omfatter en anmodning om grænseoverskridende adgang til bevismateriale[9]. En effektiv strafferetlig indsats kræver passende foranstaltninger til at indhente sådant bevismateriale for at opretholde retsstatsprincippet.

Derfor gennemføres der på nationalt plan, på EU-plan[10] og på internationalt plan foranstaltninger til at forbedre udvekslingen af elektronisk bevismateriale i forbindelse med strafferetlige efterforskninger.

Konventionen er en del af disse foranstaltninger. Den fastsætter fælles regler på globalt plan for at styrke samarbejdet om cyberkriminalitet og indsamling af bevismateriale i elektronisk form med henblik på strafferetlige efterforskninger eller straffesager og tjener som grundlag for samarbejdet med mange lande, som hverken EU eller medlemsstaterne har indgået aftaler med, samtidig med at overholdelse af EU's love og værdier sikres. Den er forenelig med og supplerer eksisterende EU-instrumenter og internationale instrumenter.

Baggrund

Europarådets konvention om IT-kriminalitet fra 2001 ("Budapestkonventionen")[11] er den første internationale traktat om cyberkriminalitet. Den fremmer bekæmpelse af strafbare handlinger begået ved brug af computernetværk. Budapestkonventionen er åben for Europarådets medlemsstater og efter indbydelse også for stater, der ikke er medlemmer. Til dato har den 80 deltagerstater, herunder 26 EU-medlemsstater. Den anden tillægsprotokol[12] til Budapestkonventionen indeholder ajourførte regler om udveksling af elektronisk bevismateriale[13].

Den Europæiske Union og dens medlemsstater er også parter i to af De Forenede Nationers vigtigste strafferetlige instrumenter, som næsten er universelt vedtaget, nemlig De Forenede

---

8 SWD(2018) 118 final.

9 SWD(2018) 118 final.

10 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2023/1543 af 12. juli 2023 om europæiske editionskendelser og europæiske sikringskendelser om elektronisk bevismateriale i straffesager og om fuldbyrdelse af frihedsstraffe idømt som led i en straffesag (EUT L 191 af 28.7.2023, s. 118, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2023/1543/oj) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2023/1544 af 12. juli 2023 om harmoniserede regler for udpegning af bestemte forretningssteder og udpegning af retlige repræsentanter med henblik på indsamling af elektronisk bevismateriale i straffesager (EUT L 191 af 28.7.2023, s. 181, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2023/1544/oj).

11 CETS nr. 185.

12 CETS nr. 224.

13 Rådet vedtog afgørelser om bemyndigelse af medlemsstaterne til i EU's interesse at undertegne og ratificere den anden tillægsprotokol: Rådets afgørelse (EU) 2022/722 af 5. april 2022 om bemyndigelse af medlemsstaterne til i Den Europæiske Unions interesse at undertegne anden tillægsprotokol til konventionen om IT-kriminalitet vedrørende forstærket samarbejde og videregivelse af elektronisk bevismateriale (EUT L 134 af 11.5.2022, s. 15, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2022/722/oj) og Rådets afgørelse (EU) 2023/436 af 14. februar 2023 om bemyndigelse af medlemsstaterne til i Den Europæiske Unions interesse at ratificere anden tillægsprotokol til konventionen om IT-kriminalitet vedrørende forstærket samarbejde og videregivelse af elektronisk bevismateriale (EUT L 63 af 28.2.2023, s. 48, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2023/436/oj).

Nationers konvention om bekæmpelse af organiseret kriminalitet (UNTOC)[14] og De Forenede Nationers konvention mod korruption (UNCAC)[15].

Bestemmelserne i den nye konvention er i overensstemmelse med og forenelige med disse tre etablerede og bredt anerkendte internationale instrumenter.

Væksten inden for informationsteknologi og den hastige udvikling af nye telekommunikations- og computernetværkssystemer og brug og misbrug af teknologier til kriminelle formål har også været på De Forenede Nationers (FN's) dagsorden. Den 21. december 2010 vedtog FN's Generalforsamling resolution 65/230, hvori Kommissionen for Kriminalitetsforebyggelse og Strafferet (CCPCJ) anmodes om at nedsætte en åben mellemstatslig ekspertgruppe ("IEG") til gennemførelse af en omfattende undersøgelse af problemet med cyberkriminalitet.

FN's Generalforsamling vedtog resolution 73/187 af 17. december 2018 om bekæmpelse af brug af informations- og kommunikationsteknologier til kriminelle formål. Den 27. december 2019 vedtog FN's Generalforsamling en anden resolution, 74/247, om samme emne, hvorved der blev nedsat et åbent mellemstatsligt ad hoc-ekspertudvalg ("AHC"), der skal udarbejde en omfattende international konvention om bekæmpelse af brug af informations- og kommunikationsteknologier til kriminelle formål. Det blev præciseret i resolutionen, at ad hoc-udvalget fuldt ud skulle tage hensyn til eksisterende internationale instrumenter og bestræbelser på nationalt, regionalt og internationalt plan vedrørende bekæmpelse af brug af informations- og kommunikationsteknologi til kriminelle formål, navnlig IEG's arbejde og resultater.

Den 24. maj 2022 bemyndigede Rådet Kommissionen til på Den Europæiske Unions vegne at deltage i forhandlingerne om konventionen[16]. Kommissionen deltog i overensstemmelse med Rådets afgørelse under hensyntagen til de forhandlingsdirektiver, der var fastsat i afgørelsen. Kommissionen fik støtte fra Tjenesten for EU's Optræden Udadtil (EU-Udenrigstjenesten).

---

14 Dok. A/55/383. EU undertegnede UNTOC den 12. december 2000, som den ratificerede den 21. maj 2004, og ratificerede desuden protokollerne om menneskesmugling og menneskehandel. Jf. 2004/579/EF: Rådets afgørelse af 29. april 2004 om indgåelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af De Forenede Nationers konvention om bekæmpelse af grænseoverskridende organiseret kriminalitet (EUT L 261 af 6.8.2004, s. 69, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2004/579/oj), 2006/616/EF: Rådets afgørelse af 24. juli 2006 om indgåelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af protokollen om bekæmpelse af menneskesmugling til lands, ad søvejen og ad luftvejen til supplering af De Forenede Nationers konvention om bekæmpelse af grænseoverskridende organiseret kriminalitet for så vidt angår protokollens bestemmelser, i det omfang protokollens bestemmelser falder ind under artikel 179 og 181 A i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab (EUT L 262 af 22.9.2006, s. 24, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2006/616/oj) og 2006/619/EF: Rådets afgørelse af 24. juli 2006 om indgåelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af protokollen om forebyggelse, bekæmpelse og retsforfølgning af menneskehandel, særlig handel med kvinder og børn, til supplering af De Forenede Nationers konvention om bekæmpelse af grænseoverskridende organiseret kriminalitet for så vidt angår protokollens bestemmelser, i det omfang protokollens bestemmelser falder ind under anvendelsesområdet for tredje del, afsnit IV, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab (EUT L 262 af 22.9.2006, s. 51, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2006/619/oj).

15 De Forenede Nationers traktatsamling, bind 2349, s. 41, Dok. A/58/422. EU undertegnede UNCAC den 15. september 2005 og ratificerede konventionen den 12. november 2008. Jf. 2008/801/EF: Rådets afgørelse af 25. september 2008 om indgåelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af De Forenede Nationers konvention om bekæmpelse af korruption (EUT L 287 af 29.10.2008, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2008/801/oj).

16 Rådets afgørelse (EU) 2022/895 af 24. maj 2022 om bemyndigelse til på Den Europæiske Unions vegne at indlede forhandlinger om en omfattende international konvention om bekæmpelse af brug af informations- og kommunikationsteknologi til kriminelle formål (EUT L 155 af 8.6.2022, s. 42, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2022/895/oj).

Kommissionen har konsekvent rådført sig med Rådets særlige udvalg for forhandlingerne om Unionens holdning og sikret konventionens forenelighed med relevant EU-ret.

I overensstemmelse med rammeaftalen om forbindelserne mellem Europa-Parlamentet og Europa-Kommissionen[17] holdt Kommissionen også Europa-Parlamentet orienteret om forhandlingerne.

Kommissionen underrettede også Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse (EDPS) og Det Europæiske Databeskyttelsesråd (EDPB) under og efter afslutningen af forhandlingerne.

Ad hoc-udvalget mødtes otte gange på formelle møder mellem den 28. februar 2022 og den 9. august 2024. Ad hoc-udvalget afholdt også uformelle møder i perioden og fem mellemliggende møder vedrørende høringer med en bred vifte af interessenter, herunder globale og regionale mellemstatslige organisationer, ikke-statslige organisationer, civilsamfundsorganisationer, akademiske institutioner og den private sektor.

Den 8. august 2024 godkendte ad hoc-udvalget ved konsensus udkastet til konventionen og udkastet til den ledsagende FN's Generalforsamlings resolution. FN's Generalforsamling vedtog begge dokumenter ved konsensus den 24. december 2024[18]. Konventionen forventes åbnet for undertegnelse i Hanoi, Vietnam, den 25. oktober 2025 og derefter i De Forenede Nationers hovedkvarter i New York indtil den 31. december 2026.

Konventionen træder i kraft, når 40 deltagerstater har givet deres samtykke til at være bundet af konventionen i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 65, stk. 1 og 2.

I overensstemmelse med fast praksis vedrørende UNTOC og UNCAC fastsætter konventionen, at en regional organisation for økonomisk integration, såsom Den Europæiske Union, kan undertegne og ratificere konventionen, hvis mindst én af medlemsstaterne undertegner og ratificerer den.

Begrundelse for forslaget

Konventionen er i overensstemmelse med Unionens mål, der er fastsat i ProtectEU, den europæiske strategi for den indre sikkerhed 2025, om at bekæmpe kriminalitet og lette adgangen til digitale beviser for alle former for kriminalitet gennem internationale instrumenter såsom konventionen. Den supplerer eksisterende EU-instrumenter og internationale instrumenter, som EU og/eller EU's medlemsstater er part i, såsom Europarådets Budapestkonvention, og bidrager dermed til EU's bekæmpelse af grænseoverskridende kriminalitet.

For det første har konventionen som et FN-instrument en bredere rækkevidde med hensyn til medlemskab end eksisterende EU- og internationale instrumenter. I denne henseende svarer den til tidligere FN-instrumenter om samarbejde i straffesager med næsten universel tilslutning, såsom UNTOC og UNCAC. Konventionen kan således muliggøre et styrket samarbejde mod cyberkriminalitet på globalt plan.

For det andet er konventionen inspireret af Budapestkonventionens bestemmelser om kriminalisering, og det kan yderligere styrke samarbejdet med udgangspunkt i en mangeårig og afprøvet retlig ramme. Da konventionen er vedtaget for nylig, omfatter den også yderligere bestemmelser om kriminalisering af lovovertrædelser, der er steget markant i forekomst i de seneste år, herunder onlinesvindel, hvervning eller grooming med henblik på at begå seksuelle

[17] Ref. L 304/47.

[18] Resolution vedtaget af FN's Generalforsamling den 24. december 2024, A/RES/79/243.

lovovertrædelse mod børn samt udbredelse af intime billeder uden samtykke. Disse lovovertrædelser er allerede kriminaliseret på EU-plan, men endnu ikke på globalt plan.

For det tredje muliggør konventionen udveksling af elektronisk bevismateriale mellem myndighederne i deltagerstaterne vedrørende former for grov kriminalitet, der også er stigende, herunder lovovertrædelser i forbindelse med terrorisme og grænseoverskridende organiseret kriminalitet. Denne begrænsning til grov kriminalitet begrænser anvendelsen af mekanismen til kun at omfatte alvorlige tilfælde, hvilket bidrager til at sikre proportionalitet. Den forhindrer også, at de nationale myndigheder overbebyrdes med anmodninger, og afspejler de forskellige grader af tillid til samarbejde, der findes på internationalt plan.

For det fjerde supplerer konventionen eksisterende internationale instrumenter, f.eks. Budapestkonventionen, ved at medtage proceduremæssige foranstaltninger til beskyttelse af ofre og vidner, værktøjer til inddrivelse af udbytte fra cyberkriminalitet samt internationale samarbejdsforanstaltninger om overførelse af domfældte og straffesager, fælles efterforskninger og retshåndhævelsessamarbejde.

For det femte indeholder konventionen et kapitel om teknisk bistand og kapacitetsopbygning for at hjælpe udviklingslandene med at opbygge kapaciteter og bidrage til den globale bekæmpelse af cyberkriminalitet.

For det sjette kræver konventionen, at de stater, der er part i konventionen, respekterer menneskerettighederne, herunder proceduremæssige rettigheder i straffesager og garantier (såsom retten til en retfærdig rettergang, forsvarets rettigheder, retslig eller anden uafhængig prøvelse) samt retten til beskyttelse af personoplysninger for enhver foranstaltning i henhold til konventionen. I betragtning af konventionens universelle sigte og i erkendelse af de eksisterende forskelle i beskyttelsen af menneskerettighederne rundt om i verden, indeholder konventionen bestemmelser, der udelukker dens anvendelse til at begå menneskerettighedskrænkelser og giver deltagerstaterne nye begrundelser for at nægte at samarbejde med andre parter i sådanne tilfælde. Yderligere oplysninger herom findes i afsnittene "Sammenhæng med eksisterende politiske bestemmelser på politikområdet", "Grundlæggende rettigheder" og "Nærmere redegørelse for de specifikke bestemmelser i forslaget" nedenfor. Disse bestemmelser gør konventionen til den første af sin art med så omfattende beskyttelse af menneskerettigheder og garantier. Når konventionen træder i kraft, vil den blive et referencepunkt for fremtidige internationale instrumenter og bidrage til at integrere disse menneskerettighedsgarantier i det globale samarbejde om straffesager.

- **Sammenhæng med de gældende regler på samme område**

Bekæmpelse af cyberkriminalitet er en prioritet for Den Europæiske Union, som anerkendt af Rådet i dets strategiske retningslinjer for lovgivningsmæssig og operationel planlægning inden for området frihed, sikkerhed og retfærdighed for 2024[19] og af Kommissionen i strategien for 2025 ProtectEU – en europæisk strategi for indre sikkerhed, som omhandler EU-tiltag til at bekæmpe onlinekriminalitet og lette adgangen til digitale beviser for alle former for kriminalitet, herunder gennem internationale instrumenter til udveksling af oplysninger og bevismateriale, såsom rettidig undertegnelse og indgåelse af konventionen.

Kommissionen erkender, at der er behov for at fremme og styrke de retshåndhævende og retslige myndigheders kapacitet yderligere på dette område med henblik på at udarbejde national lovgivning om cyberkriminalitet, hvor der ikke findes en tilstrækkelig lovgivning i forvejen. Kommissionen anerkender også behovet for at fremme internationalt samarbejde i

[19] Strategiske retningslinjer for lovgivningsmæssig og operationel planlægning inden for området for frihed, sikkerhed og retfærdighed, 28. november 2024, punkt 19.

bekæmpelsen af cyberkriminalitet og støtter en række kapacitetsopbygningsprogrammer i en række lande verden over, herunder udviklingslande[20]. Kommissionen har støttet arbejdet i FN's mellemstatslige ekspertgruppe om cyberkriminalitet, FN's Kommission for Kriminalitetsforebyggelse og Strafferet, FN's Kontor for Narkotikakontrol og Kriminalitetsbekæmpelse (UNODC), komitéen for Budapestkonventionen om IT-kriminalitet og andre organer.

Konventionens bestemmelser er i overensstemmelse med EU's regler og politikker inden for retligt samarbejde i straffesager, politisamarbejde og databeskyttelse samt med relevante bilaterale og multilaterale aftaler, som Den Europæiske Union allerede er part i.

Forbehold og meddelelser

Konventionen indeholder ingen bestemmelse, der specifikt omhandler forbehold. Den indeholder dog udtrykkelige bestemmelser om forbehold i visse artikler (artikel 11, stk. 3, artikel 23, stk. 3, litra a), artikel 23, stk. 3, sidste del, artikel 42, stk. 5, og artikel 63, stk. 3 og 4) og tillader implicit andre forbehold, forudsat at de er i overensstemmelse med artikel 19, litra c), i Wienerkonventionen om traktatretten[21] og folkeretlig sædvaneret og derfor ikke er uforenelige med konventionens genstand og formål. Konventionen giver derfor mulighed for betydelig fleksibilitet med hensyn til forbehold. Medlemsstaterne bør anlægge en ensartet tilgang til forbehold og meddelelser, jf. bilag I til denne afgørelse. Forbehold og meddelelser bør være forenelige med EU-retten og folkeretten og må ikke være uforenelige med konventionens genstand og formål. De menneskerettighedsbetingelser og -garantier, der er anerkendt og fastsat i denne konvention, er en del af dens genstand og formål og kan derfor ikke gøres til genstand for forbehold.

- **Sammenhæng med Unionens politik på andre områder**

Konventionen er i overensstemmelse med relevante EU-regler og -politikker på de områder, der vil være omfattet af den (internationalt samarbejde og gensidig retshjælp mellem offentlige myndigheder i medlemsstaterne samt mellem medlemsstaterne og tredjelande som beskrevet i afsnittet "Sammenhæng med eksisterende politiske bestemmelser på politikområdet") og med relevante bilaterale og multilaterale aftaler, som Den Europæiske Union allerede er part i. Andre EU-politikområder berøres ikke.

2. RETSGRUNDLAG, NÆRHEDSPRINCIPPET OG PROPORTIONALITETSPRINCIPPET

- **Retsgrundlag**

Forslaget har hjemmel i artikel 218, stk. 5, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). Artikel 218 i TEUF omhandler proceduren for forhandling og indgåelse af aftaler mellem Den Europæiske Union og tredjelande eller internationale organisationer. Særligt fastslås det i nævnte artikels stk. 5, at Rådet på forslag af Kommissionen som forhandler kan vedtage en afgørelse om bemyndigelse til undertegnelse af en aftale på vegne af Den Europæiske Union.

Det materielle retsgrundlag for en afgørelse i henhold til artikel 218, stk. 5, i TEUF afhænger hovedsagelig af formålet med og indholdet af den påtænkte internationale aftale, hvortil der skal indtages en holdning på Unionens vegne. Hvis den påtænkte internationale aftale har et

[20] Se f.eks. Global Action on Cybercrime Enhanced (GLACY-e), på https://www.coe.int/en/web/cybercrime/glacy-e.

[21] De Forenede Nationers traktatsamling, bind 1155, nr. 331.

dobbelt formål eller består af to elementer, og det ene af disse formål eller elementer kan bestemmes som det primære, mens det andet kun er sekundært, skal den afgørelse, der vedtages i henhold til artikel 218, stk. 5, i TEUF, have et enkelt materielt retsgrundlag, nemlig det, der kræves af det primære eller fremherskende formål eller element.

Hvis en forventet international aftale samtidigt har flere formål eller elementer, der er uadskilleligt forbundne, uden at det ene er sekundært i forhold til det andet, skal det materielle retsgrundlag for en afgørelse, der vedtages i henhold til artikel 218, stk. 5, i TEUF, undtagelsesvis omfatte de dertil svarende forskellige retsgrundlag.

For så vidt angår spørgsmål om fremme af samarbejdet mellem retslige eller tilsvarende myndigheder i forbindelse med straffesager og fuldbyrdelse af afgørelser, er det materielle retsgrundlag artikel 82, stk. 1, i TEUF. For så vidt angår definitionen af strafbare handlinger på området cyberkriminalitet, er det materielle retsgrundlag artikel 83, stk. 1, i TEUF. For så vidt angår foranstaltninger vedrørende retshåndhævelsessamarbejde er det materielle retsgrundlag artikel 87, stk. 2, i TEUF. For så vidt angår beskyttelse af personoplysninger er det materielle retsgrundlag artikel 16 i TEUF.

- **Unionens kompetence**

Konventionens genstand er bekæmpelse af cyberkriminalitet ved bl.a. at kriminalisere visse former for alvorlig skadelig adfærd og etablere internationalt samarbejde med henblik herpå, herunder med hensyn til elektronisk bevismateriale. Dette hører under delt kompetence mellem Unionen og medlemsJstaterne i overensstemmelse med artikel 4, stk. 2, litra j), i TEUF.

Visse bestemmelser i konventionen, navnlig bestemmelsen om databeskyttelse, hører under områder, der i vid udstrækning er omfattet af fælles regler, som kan blive berørt, eller hvis anvendelsesområde kan ændres, af konventionen. For så vidt angår sådanne områder og i overensstemmelse med artikel 3, stk. 2, i TEUF, har Unionen derfor ekstern enekompetence til at undertegne konventionen.

Europa-Kommissionens undertegnelse af konventionen i Unionens interesse kan således ske på grundlag af artikel 16, artikel 82, stk. 1, artikel 83, stk. 1, artikel 87, stk. 1, og artikel 218, stk. 5, i TEUF.

- **Nærhedsprincippet (for områder, der ikke er omfattet af enekompetence)**

En indsats på EU-plan tjener til at fremme en harmonisk anvendelse af konventionens bestemmelser i EU's medlemsstater og sikre dens forenelighed med eksisterende og fremtidige EU-instrumenter. Desuden styrker EU's indsats på dette område den samlede indflydelse og gennemslagskraft af EU og dets medlemsstater i mekanismerne til gennemførelse af konventionen, såsom konferencen af deltagerstater (artikel 57), samt i de fremtidige forhandlinger om protokoller (artikel 62) hertil.

- **Proportionalitetsprincippet**

Unionens mål med hensyn til dette forslag, jf. ovenstående afsnit "Begrundelse for forslaget", kan kun nås ved at indgå en bindende international aftale, der indeholder de nødvendige samarbejdsforanstaltninger, samtidig med at der sikres en passende beskyttelse af de grundlæggende rettigheder. Konventionen opfylder dette mål. Konventionens bestemmelser er begrænset til, hvad der er nødvendigt for at opnå dens hovedformål, og griber ikke ind i eksisterende EU-instrumenter eller internationale instrumenter, som EU er part i.

- **Valg af instrument**

Artikel 218, stk. 5, i TEUF fastsætter, at Kommissionen eller Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik, afhængigt af genstanden for den påtænkte aftale, forelægger forslag for Rådet, som vedtager en afgørelse om bemyndigelse til undertegnelse af en international aftale. Henset til genstanden for konventionen er det hensigtsmæssigt, at Kommissionen fremsætter et forslag herom.

3. RESULTATER AF EFTERFØLGENDE EVALUERINGER, HØRINGER AF INTERESSENTER OG KONSEKVENSANALYSER

- **Efterfølgende evalueringer/kvalitetskontrol af gældende lovgivning**

Ikke relevant

- **Høringer af interessenter**

Den 14. januar 2022 offentliggjorde Kommissionen en indkaldelse af feedback vedrørende dette initiativ på sit websted, hvortil der kunne indgives bemærkninger i fire uger. De individuelle svar på indkaldelsen feedback blev offentliggjort på høringswebstedet. Der er taget hensyn til disse overvejelser ved udarbejdelsen af Kommissionens forslag om at indlede forhandlinger om konventionen.

For at sikre større gennemsigtighed i processen blev det ved Generalforsamlingens resolution 75/282 om de organisatoriske spørgsmål vedrørende ad hoc-udvalget fastsat, at repræsentanter for interesserede globale og regionale mellemstatslige organisationer, herunder repræsentanter for FN-organer, særlige agenturer og fonde samt repræsentanter for Det Økonomiske og Sociale Råds funktionelle kommissioner blev inddraget i de substantielle møder som observatører. Desuden fik ikke-statslige organisationer (herunder globale og regionale mellemstatslige organisationer, ikke-statslige organisationer, civilsamfundsorganisationer, akademiske institutioner og den private sektor) i kraft af resolutionen mulighed for at registrere sig og deltage i ad hoc-udvalgets møder, hvor de regelmæssigt fik mulighed for at fremlægge deres synspunkter på plenarmøderne om de kapitler, der blev drøftet. I henhold til resolutionen blev der afholdt fem mellemliggende høringsmøder med interessenter. Interessenterne kunne også indsende skriftligt materiale, som blev offentliggjort på ad hoc-udvalgets websted.

Kommissionen indgik også som forhandler regelmæssigt i dialog med forskellige interessenter under forhandlingerne og tog deres bidrag i betragtning.

- **Indhentning og brug af ekspertbistand**

Under forhandlingerne rådførte Kommissionen sig som Unionens repræsentant med Rådets særlige forhandlingsudvalg i overensstemmelse med Rådets afgørelse af 22. maj 2022 om bemyndigelse af Kommissionen til at deltage i forhandlingerne på Unionens vegne. Som FN-medlemmer kunne EU's medlemsstater deltage i alle forhandlingsmøder. Kommissionen rådførte sig med deres repræsentanter om udformningen af Unionens holdning under hele forhandlingsforløbet. Kommissionen rådførte sig også regelmæssigt med interessenter (se afsnittet "Høringer af interessenter" ovenfor).

- **Konsekvensanalyse**

De relevante virkninger er beskrevet i denne begrundelse.

- **Målrettet regulering og forenkling**

Konventionen kan have konsekvenser for visse offentlige myndigheder og kategorier af tjenesteudbydere. I kraft af det øgede internationale samarbejde om udveksling af elektronisk

bevismateriale til bekæmpelse af cyberkriminalitet og cyberbaserede lovovertrædelser kan der ske en stigning i antallet af anmodninger om elektronisk bevismateriale, som EU-medlemsstaternes centrale myndigheder for gensidig retshjælp kan modtage fra deres modparter i andre stater, der er part i konventionen, og som de derefter videresender, med forbehold af alle gældende nationale regler og procedurer, til tjenesteudbydere, der er etableret i deres stat. Samtidig vil den retlige ramme for internationalt samarbejde om cyberkriminalitet, som konventionen fastsætter på globalt plan, samt de garantier og betingelser, den indeholder, give tjenesteudbyderne en større retssikkerhed med hensyn til de anmodninger om adgang til data, som de måtte modtage i forbindelse med det mellemstatslige samarbejde om straffesager.

- **Grundlæggende rettigheder**

Konventionen indeholder garantier, der gør det muligt for EU's medlemsstater at overholde menneskerettighedsforpligtelser i henhold til folkeretten, EU-retten og national ret. Disse garantier forhindrer også, at deltagerstaterne misbruger dette FN-instrument til at begå eller legitimere menneskerettighedskrænkelser.

Konventionens bestemmelser omfatter proceduremæssige og internationale samarbejdsforanstaltninger i straffesager, såsom udlevering, gensidig retshjælp og udveksling af elektronisk bevismateriale, som kan gribe ind i grundlæggende rettigheder, såsom retten til frihed og beskyttelse mod umenneskelig og nedværdigende behandling samt retten til privatlivets fred og beskyttelse af personoplysninger. Konventionen følger en rettighedsbaseret tilgang og fastsætter både horisontale og kontekstspecifikke robuste menneskerettighedsbetingelser og garantier, der er i overensstemmelse med eksisterende internationale instrumenter om menneskerettigheder og om samarbejde i straffesager. Konventionen tager også højde for de menneskerettighedsrisici, der opstår i medfør af bekæmpelse af cyberkriminalitet og internettets natur. For så vidt angår deltagerstaternes menneskerettighedsforpligtelser, henviser konventionen gentagne gange til "international menneskerettighedslovgivning". Dette brede udtryk dækker både internationale instrumenter og folkeretlig sædvaneret om menneskerettigheder og sikrer således den bredest mulige anvendelse af internationale menneskerettighedsforpligtelser for alle fremtidige parter i konventionen, uanset deres tilslutning til specifikke internationale menneskerettighedsinstrumenter.

Artikel 6 indeholder et overordnet krav til deltagerstaterne om at respektere deres forpligtelser i henhold til international menneskerettighedslovgivning, når de gennemfører konventionen. Den udelukker også, at nogen af konventionens parter kan fortolke konventionen således, at den giver mulighed for at anvende dette retlige instrument til at undertrykke menneskerettigheder eller grundlæggende frihedsrettigheder. For at understrege denne forpligtelse i konventionens digitale kontekst indeholder artikel 6, stk. 2, også en ikke-udtømmende liste over de menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, der er særligt udsatte for mulige krænkelser i det digitale rum, herunder ytringsfrihed, tankefrihed, meningsfrihed, religionsfrihed og trosfrihed, retten til fredelig forsamling og foreningsfrihed. Denne horisontale bestemmelse finder, på grund af sin placering og karakter, anvendelse på hele konventionen og udgør en del af konventionens genstand og formål.

Artikel 21, stk. 4, er også en horisontal bestemmelse om harmonisering af retsforfølgning, pådømmelse og sanktionering af konventionens lovovertrædelser. Den indeholder krav om, at deltagerstaterne sikrer, at enhver person, der retsforfølges for lovovertrædelser, der er fastlagt i overensstemmelse med denne konvention, nyder alle rettigheder og garantier i overensstemmelse med national ret og i overensstemmelse med den pågældende stats

gældende internationale forpligtelser, herunder retten til en retfærdig rettergang og forsvarets rettigheder.

Artikel 24 indeholder også horisontale betingelser og garantier vedrørende de beføjelser og proceduremæssige foranstaltninger, der er fastsat i konventionen, både på nationalt og internationalt plan. Deltagerstaterne skal sikre, at de ved udøvelse af proceduremæssige beføjelser er underlagt betingelser og garantier, der sikrer beskyttelse af menneskerettighederne i overensstemmelse med deres forpligtelser i henhold til international menneskerettighedslovgivning, og som følger proportionalitetsprincippet. Sådanne betingelser og garantier, der gælder for de beføjelser og procedurer, som konventionen fastsætter, skal bl.a. omfatte retslig eller anden uafhængig prøvelse, adgang til effektive retsmidler (som omfatter flere foranstaltninger for personer, hvis menneskerettigheder er blevet krænket), begrundelser for anvendelsen samt begrænsning af beføjelsernes og procedurernes omfang og varighed.

Artikel 36 indeholder for første gang i et FN-strafferetsinstrument en bestemmelse, der er dedikeret til beskyttelse af personoplysninger. Den finder anvendelse på enhver overførsel af personoplysninger i henhold til konventionen. Sådanne overførsler kan kun finde sted i overensstemmelse med den overførende deltagerstats nationale lovgivning og folkeretlige forpligtelser. Deltagerstaterne kan, før personoplysninger leveres til en anden deltagerstat, nægte at overføre personoplysningerne, hvis de ikke kan leveres i overensstemmelse med den pågældende stats gældende databeskyttelseslovgivning. For at opnå overensstemmelse med den nationale lovgivning om beskyttelse af personoplysninger og for at kunne besvare en anmodning om internationalt samarbejde kan en deltagerstat pålægge den anmodende stat passende betingelser. Deltagerstaterne skal sikre, at personoplysninger, som de modtager i overensstemmelse med denne konvention, enten som led i en anmodning om internationalt samarbejde eller som svar på en anmodning, er underlagt effektive og passende garantier i henhold til landenes respektive retlige rammer. Deltagerstaterne må kun overføre de modtagne personoplysninger til et tredjeland eller en international organisation med forudgående tilladelse fra den oprindelige overførende deltagerstat, hvilket kan kræve, at tilladelsen gives skriftligt.

Konventionen indeholder omfattende garantier i forbindelse med udlevering og gensidig retshjælp. Deltagerstaterne har mulighed for at afvise anmodninger om udlevering eller gensidig retshjælp i mangel af dobbelt strafbarhed (artikel 37, stk. 1, og artikel 40, stk. 8).

Konventionen fastsætter yderligere grunde til at afvise samarbejde, som er i overensstemmelse med eksisterende internationale instrumenter. I henhold til artikel 37, stk. 8 og 15, og artikel 40, stk. 8, 21 og 22, har deltagerstaterne mulighed for at afvise anmodninger om internationalt samarbejde i en lang række tilfælde, f.eks. hvis en anmodning om gensidig retshjælp ikke fremsættes i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 40, hvis den anmodede deltagerstat finder, at efterkommelsen af anmodningen vil kunne skade dens suverænitet, sikkerhed, offentlig orden eller andre væsentlige interesser (som ofte fortolkes internationalt, så de også omfatter menneskerettighedshensyn), hvis myndighederne i den anmodede deltagerstat i henhold til landets nationale lovgivning ville være forhindret i at udføre den ønskede handling med hensyn til en lignende lovovertrædelse, hvis det ville være i strid med den anmodede deltagerstats retssystem, når det kommer til gensidig retshjælp, og hvis den anmodede deltagerstat har vægtige grunde til at antage, at anmodningen er fremsat med det formål at retsforfølge eller straffe en person på grund af den pågældendes køn, race, sprog, religion, nationalitet, etniske oprindelse eller politiske anskuelser, eller at efterkommelse af anmodningen ville skade den pågældendes stilling af en af disse grunde. Den sidste sikkerhedsforanstaltning anvendes sjældent på foranstaltninger vedrørende gensidig retshjælp, f.eks. udveksling af elektronisk bevismateriale, i de fleste internationale

instrumenter om samarbejde i straffesager. Dette udgør en vigtig yderligere garanti til at forhindre målretning mod enkeltpersoner, organisationer i den private sektor, medier eller civilsamfundsorganisationer og deres aktiver. Denne sikkerhedsforanstaltning, de øvrige grunde til afslag og kravet om dobbelt strafbarhed gør det muligt for deltagerstaterne at nægte internationalt samarbejde i sager, som de anser for politisk motiverede.

De menneskerettighedsbetingelser og -garantier, der er anerkendt og fastsat i denne konvention, er en del af dens genstand og formål og uløseligt forbundet med de beføjelser og procedurer, den fastsætter. Som sådan kan disse betingelser og garantier ikke gøres til genstand for forbehold.

Konventionen indeholder også bestemmelser om en mekanisme for periodisk gennemgang af konventionens gennemførelse foretaget af konferencen af deltagerstater (artikel 57, stk. 5, litra f)). Denne gennemgang bør omfatte alle konventionens bestemmelser, herunder dens betingelser og garantier, i overensstemmelse med andre eksisterende internationale instrumenter og mekanismer på samme område.

4. VIRKNINGER FOR BUDGETTET

Forslaget har ingen virkninger for EU's budget. EU-medlemsstaterne kan skulle afholde engangsomkostninger i forbindelse med gennemførelsen af konventionen, og der kan være en moderat stigning i omkostningerne for medlemsstaternes myndigheder som følge af den forventede stigning i antallet af anmodninger om internationalt samarbejde.

5. ANDRE FORHOLD

- **Planer for gennemførelsen og foranstaltninger til overvågning, evaluering og rapportering**

Der er ingen gennemførelsesplan, da medlemsstaterne efter undertegnelsen og ratifikationen vil være forpligtet til at gennemføre konventionen.

Med hensyn til overvågning vil Kommissionen deltage i møderne i konferencen af deltagerstater, hvor Den Europæiske Union vil blive anerkendt som part i konventionen og kan udøve stemmeret med et antal stemmer svarende til antallet af medlemsstater, der er part i konventionen, for så vidt angår vedtagelse af ændringer og tillægsprotokoller til konventionen. Kommissionen vil regelmæssigt underrette Europa-Parlamentet om resultaterne af den gennemgang og overvågning af konventionens gennemførelse, der foretages af konferencen af deltagerstater.

- **Nærmere redegørelse for de enkelte bestemmelser i forslaget**

Formålet med konventionen er at styrke det internationale samarbejde om de strafbare handlinger, der er fastsat i konventionen, samt om indsamling af elektronisk bevismateriale vedrørende forbrydelser, der er defineret i konventionen, og andre alvorlige forbrydelser med henblik på specifikke strafferetlige efterforskninger eller straffesager. I denne forbindelse har konventionen også til formål at fremme teknisk bistand og kapacitetsopbygning, navnlig til gavn for udviklingslandene.

Almindelige bestemmelser (*Kapitel I (artikel 1-6))*

Kapitel I fastsætter konventionens generelle anvendelsesområde og formål samt de definitioner, der anvendes heri. For det meste er disse bestemmelser standardformuleringer og inspireret af Budapestkonventionen og de to eksisterende FN-instrumenter på det strafferetlige område (UNTOC og UNCAC).

Artikel 2 indeholder definitioner af de udtryk, som er i overensstemmelse med definitionerne i Budapestkonventionen, dens anden tillægsprotokol og de to eksisterende FN-instrumenter på det strafferetlige område (UNTOC og UNCAC). Sammenlignet med disse instrumenter er der kun tilføjet én ny definition i konventionen, nemlig "indholdsdata", som er inspireret af UNODC's modellov om gensidig retshjælp i straffesager[22] og af definitionen i forordningen om elektronisk bevismateriale.[23]

Artikel 3 fastlægger konventionens anvendelsesområde som omfattende forebyggelse, efterforskning og retsforfølgning af de strafbare handlinger, der er fastlagt i overensstemmelse med konventionen, samt inddrivelse af udbytte fra disse handlinger. Konventionens anvendelsesområde omfatter også indsamling og udveksling af elektronisk bevismateriale inden for rammerne af specifikke strafferetlige efterforskninger eller retssager i henhold til artikel 23 og 35 (se yderligere oplysninger nedenfor under afsnit "Proceduremæssige foranstaltninger og retshåndhævelse (kapitel IV (artikel 23-34))" og "Internationalt samarbejde (kapitel V (artikel 35-52))").

Artikel 4 fastsætter, at lovovertrædelser, der er fastlagt i andre gældende FN-konventioner og -protokoller (som deltagerstaterne er part i), skal være strafbare, uanset om de er begået offline eller online. Stk. 2 begrænser denne artikels anvendelsesområde ved at understrege, at denne bestemmelse ikke udgør et retsgrundlag for at skabe nye eller yderligere lovovertrædelser ud over dem, der er fastsat i gældende FN-konventioner og -protokoller.

Artikel 5 er en standardbestemmelse om overholdelse af princippet om suverænitet, der gengiver ordlyden af de tilsvarende bestemmelser i UNTOC og UNCAC.

Artikel 6 er en ny bestemmelse sammenlignet med De Forenede Nationers to strafferetlige instrumenter og Budapestkonventionen. Den fastlægger en klar afgrænsning af konventionens genstand og formål og fungerer som en vigtig garanti mod uhensigtsmæssig anvendelse. Stk. 1 fastsætter som et overordnet mål, at alle foranstaltninger, der træffes for at gennemføre konventionen, skal være styret af de internationale menneskerettighedsforpligtelser, som hver deltagerstat har påtaget sig. Stk. 2 bygger videre på dette mål ved at bekræfte, at konventionen ikke må fortolkes med henblik på at krænke menneskerettigheder af nogen art, det være sig økonomiske, sociale og kulturelle eller borgerlige og politiske rettigheder. Denne bestemmelse indeholder en ikkeudtømmende liste over rettigheder, der anses for at være særligt udsatte for krænkelser gennem foranstaltninger til bekæmpelse af cyberkriminalitet, såsom ytringsfrihed, tankefrihed, meningsfrihed, religionsfrihed eller trosfrihed samt forsamlingsfrihed og foreningsfrihed. Konventionens anvendelsesområde er derfor også begrænset af denne bestemmelse, hvilket forhindrer fremtidige forsøg fra deltagerstaternes side på at anvende konventionens internationale samarbejdsforanstaltninger for vidtgående.

Kriminalisering (Kapitel II (artikel 7-21))

Artikel 7-17 fastlægger en harmonisering af kriminaliseringen af adfærd og elementer ved cyberafhængig og visse cyberbaseret kriminalitet. Cyberafhængig kriminalitet (artikel 7-11) er inspireret af de forbrydelser, der er fastsat i Budapestkonventionen. Cyberbaseret kriminalitet (artikel 12-16) er også inspireret af Budapestkonventionen og harmoniserer bl.a. lovovertrædelsen svig i forbindelse med informations- og kommunikationsteknologisystemer

[22] UNODC's modellov om gensidig retshjælp i straffesager (2007), som ændret med bestemmelser om elektronisk bevismateriale og anvendelse af særlige efterforskningsteknikker (2022), E/CN.15/2022/CRP.6.

[23] Jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2023/1543 om europæiske editionskendelser og europæiske sikringskendelser om elektronisk bevismateriale i straffesager og om fuldbyrdelse af frihedsstraffe idømt som led i en straffesag, artikel 3, nr. 12.

(herunder bedrageri som en form for svig), lovovertrædelser i forbindelse med onlinemateriale, der viser seksuelt misbrug af børn online samt hvervning med henblik på at begå en seksualforbrydelse mod et barn og udbredelse af intime billeder uden samtykke. Alle de lovovertrædelser, der er fastsat i konventionen, kræver to væsentlige elementer: forsæt, og at lovovertrædelsen er begået uden ret. Begrebet "uden ret" er et kontekstspecifikt krav til strafferetligt ansvar, der giver deltagerstaterne fleksibilitet i anvendelsen i overensstemmelse med deres nationale ret og internationale forpligtelser. I denne forbindelse har betingelsen "uden ret" til formål at sikre, at f.eks. retshåndhævende myndigheders adfærd i forbindelse med efterforskning af lovovertrædelser eller adfærd af sikkerhedsmæssige, videnskabelige, medicinske, kunstneriske eller andre legitime, berettigede eller godkendte formål er udelukket fra kriminaliseringens anvendelsesområde. I denne forbindelse fastsætter artikel 14, stk. 4, en udtrykkelig undtagelse fra kriminalisering af børns adfærd for egenproduceret materiale, der afbilder dem, eller for den samtykkende fremstilling, overførsel eller besiddelse af materiale, der er beskrevet i artikel 14, stk. 2, litra a)-c), når den underliggende adfærd, der afbildes, er lovlig efter national ret, og når sådant materiale udelukkende opbevares til de involverede personers private og samtykkende brug.

Artikel 17 kræver kriminalisering af hvidvask af udbytte fra strafbare handlinger og er inspireret af tilsvarende bestemmelser i UNTOC og UNCAC. Ifølge de fortolkende noter til specifikke artikler i konventionen, der er vedlagt som bilag til resolutionen om vedtagelse af konventionen, anses en adfærd kun for at være en strafbar handling i henhold til artikel 17, når den underliggende strafbare adfærd, der er forbundet med den mere komplekse forbrydelse hvidvask af udbytte, er en strafbar handling, der er fastlagt i overensstemmelse med konventionens artikel 7-16.

Artikel 18 gengiver de tilsvarende bestemmelser i UNTOC og UNCAC om fastsættelse af minimumsregler for juridiske personers ansvar for de lovovertrædelser, der er fastsat i overensstemmelse med denne konvention (dvs. de lovovertrædelser, der er fastsat i artikel 7-17). Et sådant ansvar er knyttet til juridiske personers deltagelse i en af de lovovertrædelser, der er kodificeret i artikel 7-17, med forbehold af de samme krav, som gælder for fysiske personer, der begår dem "forsætligt og uden ret", og til hver deltagerstats retsprincipper (stk. 1 og 2).

Artikel 19 og 20 afspejler de tilsvarende bestemmelser i UNTOC og UNCAC ved at fastsætte minimumsregler for fastlæggelse af lovovertrædelser i form af deltagelse, forsøg og forberedelse samt forældelsesfrister i overensstemmelse med deltagerstaternes nationale lovgivning og efter behov for de lovovertrædelser, der er fastsat i konventionen. Selv om onlineoverførsel og -kontrol af data, der kan være relevante for en lovovertrædelse, er baseret på bistand fra tjenesteudbydere, er det ikke meningen, at en tjenesteudbyder, der ikke har en kriminel hensigt, skal ifalde ansvar i henhold til artikel 19. En tjenesteudbyder er således ikke forpligtet til aktivt at overvåge indhold for at undgå strafansvar i henhold til denne bestemmelse.

Artikel 21 er også inspireret af UNTOC og UNCAC og fastsætter minimumsregler for retsforfølgning, pådømmelse og sanktioner vedrørende de lovovertrædelser, der er fastsat i overensstemmelse med konventionen. I henhold til stk. 4 skal deltagerstaterne sikre, at enhver person, der retsforfølges for lovovertrædelser, der er fastsat i overensstemmelse med konventionen, nyder alle rettigheder og garantier, der er i overensstemmelse med deltagerstaternes internationale forpligtelser, herunder retten til en retfærdig rettergang og forsvarets rettigheder.

Værneting (kapitel III (artikel 22))

Artikel 22 afspejler også de tilsvarende bestemmelser i UNTOC, UNCAC og Budapestkonventionen, og den regulerer fastlæggelsen af obligatoriske og fakultative former for jurisdiktion efter behov for de lovovertrædelser, der er fastlagt i overensstemmelse med konventionen.

Processuelle foranstaltninger og retshåndhævelse (kapitel IV (artikel 23-34))

Artikel 23 fastlægger omfanget af nationale beføjelser og proceduremæssige foranstaltninger, der muliggør internationalt samarbejde: den finder anvendelse på specifikke strafferetlige efterforskninger eller retssager vedrørende strafbare handlinger, der er fastsat i overensstemmelse med konventionen, andre strafbare handlinger, der begås ved hjælp af et informations- og kommunikationsteknologisystem, samt indsamling af bevismateriale i elektronisk form vedrørende enhver strafbar handling. I de fortolkende noter til specifikke artikler i konventionen, der er knyttet som bilag til resolutionen om vedtagelse af konventionen, hedder det: "Begrebet "strafferetlig efterforskning" omfatter situationer, hvor der på grundlag af faktiske omstændigheder er rimelig grund til at antage, at en strafbar handling (herunder en strafbar handling som omhandlet i konventionens artikel 19) er begået eller bliver begået, herunder når en sådan efterforskning har til formål at standse eller hindre begåelsen af den pågældende strafbare handling." Konventionen danner således ikke grundlag for internationalt samarbejde om forebyggende formål, og data kan kun udveksles, hvis de vedrører en specifik strafferetlig efterforskning.

Artikel 24 gengiver med nogle få ændringer det tilsvarende indhold i Budapestkonventionens artikel 15. Den fastsætter overordnede betingelser og garantier for at sikre, at de beføjelser og procedurer, der er fastsat i kapitel IV, er underlagt et passende beskyttelsesniveau for de grundlæggende rettigheder, herunder anvendelsen af proportionalitetsprincippet. Sådanne betingelser og garantier omfatter bl.a. domstolsprøvelse eller anden uafhængig prøvelse, retten til et effektivt retsmiddel, begrundelser for anvendelse samt begrænsning af omfanget og varigheden af en sådan beføjelse eller procedure. Desuden finder de betingelser og garantier, der er fastsat i overensstemmelse med denne artikel, anvendelse på nationalt plan på de beføjelser og procedurer, der er fastsat i kapitel IV, både med henblik på nationale strafferetlige efterforskninger og straffesager og med henblik på den anmodede deltagerstats deltagelse i internationalt samarbejde i henhold til kapitel V.

Artikel 25-30 er inspireret af de tilsvarende nationale beføjelser og proceduremæssige foranstaltninger i Budapestkonventionen. Det gælder: hastesikring af lagrede elektroniske data, hastesikring og delvis videregivelse af trafikdata, pålæg om udlevering, ransagning og beslaglæggelse af lagrede elektroniske data, realtidsindsamling af trafikdata og opfangelse af indholdsdata.

Artikel 31 afspejler artikel 31 i UNCAC. Den indeholder krav om, at deltagerstaterne vedtager foranstaltninger, der gør det muligt at indefryse, beslaglægge og konfiskere udbytte fra strafbare forhold.

Artikel 32 er inspireret af UNTOC og UNCAC og giver deltagerstaterne mulighed for at oprette strafferegistre med henblik på at anvende sådanne oplysninger i straffesager vedrørende en lovovertrædelse, der er fastlagt i overensstemmelse med konventionen.

Artikel 33 er inspireret af UNTOC og fastsætter krav om, at deltagerstaterne i overensstemmelse med deres nationale lovgivning træffer passende foranstaltninger for at yde tilstrækkelig beskyttelse til vidner.

Artikel 34 er inspireret af UNTOC og fastsætter krav om, at deltagerstaterne i overensstemmelse med deres nationale lovgivning træffer passende foranstaltninger til at yde tilstrækkelig bistand til ofre, navnlig til ofre for de lovovertrædelser, der er fastsat i

konventionens artikel 14-16. Ved anvendelse af stk. 2-4 indeholder artikel 34 også krav om, at deltagerstaterne tager hensyn til ofrenes alder, køn samt særlige omstændigheder og behov, herunder børns særlige omstændigheder og behov. I stk. 6 opfordres deltagerstaterne til at tage effektive skridt til at sikre overholdelse af anmodninger om at fjerne eller gøre det indhold utilgængeligt, der er beskrevet i artikel 14 og 16 i denne konvention, i det omfang det er foreneligt med de nationale retlige rammer.

Internationalt samarbejde (kapitel V (artikel 35-52))

I artikel 35 fastsættes de generelle principper og anvendelsesområdet for det internationale samarbejde, ifølge hvilke det kræves, at deltagerstaterne samarbejder med hinanden med henblik på efterforskning og retsforfølgning samt indsamling og deling af elektronisk bevismateriale vedrørende strafbare handlinger, der er fastlagt i overensstemmelse med konventionen, samt indsamling og deling af elektronisk bevismateriale vedrørende enhver alvorlig forbrydelse, der kan straffes med en maksimumstraf på mindst fire års frihedsberøvelse eller en strengere straf. Således er anvendelsesområdet for det internationale samarbejde begrænset til forbrydelser, der er fastlagt i overensstemmelse med konventionen, og alvorlige forbrydelser med en klar straftærskel.

Artikel 36 indeholder en udtrykkelig bestemmelse om beskyttelse af personoplysninger. Denne bestemmelse regulerer reglerne for overførsel af personoplysninger inden for rammerne af internationalt samarbejde. Overførsel kan kun finde sted i overensstemmelse med den overførende deltagerstats nationale lovgivning og folkeretlige forpligtelser. Deltagerstaterne kan nægte at overføre personoplysninger, hvis oplysningerne ikke kan tilvejebringes i overensstemmelse med deres gældende lovgivning om beskyttelse af personoplysninger. For EU betyder det, at vigtige databeskyttelsesprincipper, herunder formålsbegrænsning, dataminimering, proportionalitet og nødvendighed, skal anvendes i overensstemmelse med Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, for at personoplysninger kan videregives til en anden deltagerstat. Deltagerstaterne kan også søge at pålægge passende betingelser for at sikre overholdelse af reglerne ved besvarelse af en anmodning om personoplysninger. Deltagerstaterne skal sikre, at personoplysninger, som de modtager i overensstemmelse med denne konvention, er underlagt effektive og passende garantier under landenes respektive retlige rammer. Deltagerstaterne må kun overføre de modtagne personoplysninger til et tredjeland eller en international organisation med forudgående tilladelse fra den oprindelige overførende deltagerstat, hvilket kan kræve, at tilladelsen gives skriftligt.

Artikel 37 er inspireret af UNCAC og Budapestkonventionen og fastsætter detaljerede regler om udlevering. I henhold til stk. 8 giver konventionen mulighed for at afslå udlevering på grundlag af betingelser, der er fastsat i den anmodede deltagerstats nationale lovgivning. Stk. 15 fastsætter en yderligere grund til at afslå en anmodning om udlevering, hvis den er fremsat med henblik på at retsforfølge eller straffe en person på grund af dennes køn, race, sprog, religion, nationalitet, etniske oprindelse eller politiske anskuelser, eller hvis efterkommelse af anmodningen ville skade den pågældende persons stilling af en af disse grunde.

Artikel 38 og 39 er inspireret af UNTOC og UNCAC og fastsætter muligheden for overførsel af dømte personer og straffesager.

Artikel 40 afspejler bestemmelserne i UNTOC, UNCAC og Budapestkonventionen og fastsætter detaljerede bestemmelser om principperne og procedurerne for gensidig retshjælp. I henhold til stk. 17 skal anmodninger om gensidig retshjælp fuldbyrdes i overensstemmelse med den anmodede deltagerstats nationale lovgivning. I henhold til stk. 19 må anmodende deltagerstater ikke videregive eller anvende oplysninger eller bevismateriale, der er stillet til rådighed af den af den anmodede deltagerstat, til andre efterforskninger, retsforfølgninger

eller retssager end dem, der er anført i anmodningen, uden den anmodede deltagerstats forudgående samtykke. Stk. 8, 21 og 22 indeholder en lang række grunde til at afslå anmodninger om gensidig retshjælp som beskrevet i afsnittet "Grundlæggende rettigheder".

Artikel 41 er inspireret af artikel 35 i Budapestkonventionen og indeholder krav om, at deltagerstaterne opretter døgnbetjente netværk for at yde bistand til specifikke efterforskninger, retsforfølgninger eller retssager vedrørende lovovertrædelser, der er fastlagt i overensstemmelse med konventionen, eller til indsamling af elektronisk bevismateriale.

Artikel 42-46 afspejler artikel 29-33 i Budapestkonventionen og fastsætter nærmere bestemmelser om specifikke typer af internationale samarbejdsforanstaltninger vedrørende gensidig retshjælp. Disse foranstaltninger omfatter: hastesikring af lagrede elektroniske data, hurtig videregivelse af bevarede trafikdata, adgang til lagrede elektroniske data, realtidsindsamling af trafikdata og opfangelse af indholdsdata. Med hensyn til de mest indgribende foranstaltninger, nemlig realtidsindsamling af trafikdata og opfangelse af indholdsdata, har deltagerstaterne en mere begrænset forpligtelse til at "bestræbe sig" på at yde en sådan bistand. Denne forpligtelse går i det væsentlige ud på at "være forpligtet til at gøre sit bedste" og er således mindre indgribende for deltagerstaterne end forpligtelserne i forbindelse med andre foranstaltninger vedrørende gensidig retshjælp, som kræver samarbejde med andre deltagerstater, medmindre de gældende betingelser ikke er opfyldt, eller en af de gældende grunde til afslag gøres gældende. Desuden kan der kun anmodes om bistand til opfangelse af indholdsdata i forbindelse med alvorlige strafbare handlinger, i det omfang det er tilladt i henhold til traktater, der gælder for deltagerstaterne, eller i henhold til deres nationale lovgivning.

Artikel 47 og 48 er inspireret af UNTOC og UNCAC og tilskynder deltagerstaterne til at samarbejde om at styrke retshåndhævelsen med henblik på at bekæmpe lovovertrædelser, der er fastsat i overensstemmelse med konventionen, samt til at oprette fælles efterforskningsorganer med samme formål.

Artikel 49-52 er inspireret af UNTOC og/eller UNCAC og fastsætter minimumsregler for foranstaltninger til konfiskation, inddrivelse og tilbagelevering af udbytte eller formuegoder fra de forbrydelser, der er fastlagt i overensstemmelse med konventionen.

Forebyggende foranstaltninger (kapitel VI (artikel 53))

Artikel 53 opfordrer deltagerstaterne til, i overensstemmelse med de grundlæggende principper i deres retssystemer, at bestræbe sig på at udvikle og gennemføre eller opretholde effektive og koordinerede politikker og bedste praksis for at mindske eksisterende eller fremtidige muligheder for cyberkriminalitet gennem passende lovgivningsmæssige, administrative eller andre foranstaltninger. Deltagerstaterne bør fremme aktiv deltagelse af relevante enkeltpersoner og enheder uden for den offentlige sektor, såsom ikke-statslige organisationer, civilsamfundsorganisationer, akademiske institutioner og enheder i den private sektor samt den brede offentlighed i de relevante aspekter af forebyggelse af lovovertrædelser, der er fastlagt i overensstemmelse med konventionen. Stk. 3 indeholder en ikke-udtømmende og ikke-bindende liste over forebyggende foranstaltninger. Stk. 3, litra e), indeholder en udtrykkelig henvisning til forebyggende foranstaltninger, og dermed anerkendes bidrag fra sikkerhedsforskeres legitime aktiviteter, når de udelukkende har til formål at styrke og forbedre sikkerheden vedrørende tjenesteyderes produkter, tjenesteydelser og kunder.

Teknisk bistand og informationsudveksling (kapitel VII (artikel 54-56))

Artikel 54-56 er inspireret af UNTOC og/eller UNCAC og indeholder bestemmelser om ydelse af teknisk bistand, kapacitetsopbygning og udveksling af oplysninger, idet der tages særligt hensyn til udviklingslandenes interesser og behov.

Gennemførelsesmekanisme (kapitel VIII (artikel 57-58))

Artikel 57 og 58 er inspireret af UNCAC og fastsætter nærmere bestemmelser om konferencen af deltagerstater, som skal føre tilsyn med gennemførelsen af konventionen og har kompetence til at udarbejde og vedtage tillægsprotokoller til konventionen på grundlag af konventionens artikel 61 og 62. De Forenede Nationers generalsekretær stiller sekretærtjenester til rådighed og indkalder konferencen af deltagerstater senest et år efter konventionens ikrafttræden. Derefter afholdes der regelmæssige møder i Konferencen i overensstemmelse med den forretningsorden, der er vedtaget af Konferencen.

Afsluttende bestemmelser (kapitel IX (artikel 59-68))

Kapitel IX i konventionen indeholder de afsluttende bestemmelser. Blandt andet skal artikel 60, stk. 1, sikre, at EU-medlemsstater, der er part i konventionen, fortsat kan anvende EU-retten i deres indbyrdes forbindelser. Den giver parterne i Budapestkonventionen og andre internationale instrumenter også mulighed for fortsat at anvende disse instrumenter indbyrdes.

Artikel 64, stk. 1, fastsætter, at konventionen er åben for undertegnelse for alle stater i Hanoi i oktober 2025 og derefter i De Forenede Nationers hovedkvarter i New York indtil den 31. december 2026. Ifølge stk. 2 er konventionen også åben for undertegnelse for regionale organisationer for økonomisk integration såsom Unionen, forudsat at mindst én medlemsstat har undertegnet konventionen i overensstemmelse med stk. 1.

Artikel 64, stk. 3, og artikel 65, stk. 1, fastslår, at konventionen træder i kraft, når fyrre stater har givet deres samtykke til at være bundet af konventionen ved at deponere deres instrumenter til ratifikation, accept eller godkendelse hos De Forenede Nationers generalsekretær. Regionale organisationer for økonomisk integration, såsom Unionen, kan deponere deres instrument til ratifikation, accept eller godkendelse, hvis mindst én af deres medlemsstater har gjort det samme. Regionale organisationer for økonomisk integration angiver i nævnte instrument til ratifikation, accept eller godkendelse omfanget af deres kompetence på de områder, der omfattes af konventionen. I henhold til artikel 64, stk. 4, er konventionen åben for tiltrædelse for regionale organisationer for økonomisk integration såsom Unionen, forudsat at mindst én medlemsstat er part i konventionen. Ved tiltrædelsen erklærer Unionen omfanget af sin kompetence med hensyn til de spørgsmål, der er omfattet af konventionen.

I henhold til artikel 66, stk. 1, kan en deltagerstat fem år efter konventionens ikrafttræden foreslå en ændring og fremsende den til De Forenede Nationers generalsekretær, som derefter meddeler den foreslåede ændring til deltagerstaterne og til konferencen af deltagerstater med henblik på at behandle og træffe afgørelse om forslaget. På grundlag af stk. 2 udøver regionale organisationer for økonomisk integration såsom Unionen i spørgsmål inden for deres kompetence deres stemmeret med et antal stemmer svarende til antallet af deres medlemsstater, der er part i konventionen. En ændring, der vedtages i overensstemmelse med stk. 1, skal ratificeres, accepteres eller godkendes af deltagerstaterne.

Artikel 61 og 62 fastsætter regler om tillægsprotokoller til konventionen. Artikel 61, stk. 2, indeholder bestemmelser om, at regionale organisationer for økonomisk integration såsom Unionen kun kan blive part i en protokol, hvis organisationen er part i konventionen. I henhold til stk. 4 fortolkes enhver protokol til konventionen sammen med konventionen under hensyntagen til formålet med den pågældende protokol. Artikel 62, stk. 1, kræver mindst tres deltagerstater, før en tillægsprotokol kan overvejes til vedtagelse af konferencen af deltagerstater. Denne artikel fastsætter også, at konferencen af deltagerstater skal gøre sit yderste for at opnå konsensus om enhver tillægsprotokol, og kun når alle bestræbelser er udtømt, kræves det som sidste udvej, at protokollen kan vedtages med mindst to tredjedeles

flertal af de deltagerstater, der er til stede og afgiver stemme på konferencen. I henhold til artikel 62, stk. 2, udøver regionale organisationer for økonomisk integration såsom Unionen i spørgsmål inden for deres kompetence deres stemmeret i henhold til denne artikel med et antal stemmer svarende til antallet af deres medlemsstater, der er part i konventionen.

På grundlag af artikel 67, stk. 2, ophører regionale organisationer for økonomisk integration såsom Unionen med at være part i konventionen, når alle deres medlemsstater har opsagt deres deltagelse.

Resolutionen om vedtagelse af konventionen ledsages af fortolkende bemærkninger til artikel 2, 17, 23 og 35. Selv om sådanne fortolkende bemærkninger ikke udgør et instrument, der indebærer en autoritativ fortolkning af konventionen, har de til formål at vejlede og bistå parterne i anvendelsen af den. De fortolkende bemærkninger fra formanden for FN's ad hoc-udvalg, der blev omdelt under forhandlingerne, omhandler også flere centrale aspekter af fortolkningen. Ad hoc-udvalgets websted indeholder alle forslag og revisioner af udkastet til konventionens tekst under forhandlingerne og giver således nyttige oplysninger om udviklingen af centrale bestemmelser i teksten og kan have fortolkningsværdi. Den forklarende rapport til Budapestkonventionen[24] kan også tjene som et nyttigt, omend uformelt, informationsredskab for stater i forbindelse med mange bestemmelser, der er inspireret af Budapestkonventionen, såsom de fleste af konventionens bestemmelser om kriminalisering og proceduremæssige beføjelser.

[24] Europæisk traktatserie – nr. 185

2025/0230 (NLE)

Forslag til

RÅDETS AFGØRELSE

om undertegnelse på Den Europæiske Unions vegne af De Forenede Nationers konvention om bekæmpelse af cyberkriminalitet – styrkelse af det internationale samarbejde om bekæmpelse af visse former for kriminalitet begået ved hjælp af informations- og kommunikationsteknologisystemer og om udveksling af bevismateriale i elektronisk form vedrørende grov kriminalitet

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 16, artikel 82, stk. 1, artikel 83, stk. 1, og artikel 87, stk. 2, sammenholdt med artikel 218, stk. 5,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

ud fra følgende betragtninger:

(1) Den 24. maj 2022 bemyndigede Rådet ved afgørelse (EU) 2022/895 Kommissionen til på Den Europæiske Unions vegne at deltage i forhandlingerne om en FN-konvention om bekæmpelse af cyberkriminalitet.

(2) Teksten til De Forenede Nationers konvention om bekæmpelse af cyberkriminalitet – styrkelse af det internationale samarbejde om bekæmpelse af visse former for kriminalitet begået ved hjælp af informations- og kommunikationsteknologisystemer og om udveksling af bevismateriale i elektronisk form vedrørende grov kriminalitet ("konventionen") blev vedtaget af De Forenede Nationers Generalforsamling den 24. december 2024 og forventes åbnet for undertegnelse i Hanoi, Vietnam, den 25. oktober 2025 og derefter i De Forenede Nationers hovedkvarter i New York indtil den 31. december 2026.

(3) Konventionen er i overensstemmelse med Den Europæiske Unions sikkerhedsmål som omhandlet i artikel 67, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, nemlig at sikre et højt sikkerhedsniveau ved hjælp af foranstaltninger til forebyggelse og bekæmpelse af kriminalitet, ved koordinerings- og samarbejdsforanstaltninger mellem politimyndigheder, strafferetlige myndigheder og øvrige kompetente myndigheder samt ved indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes straffelovgivning.

(4) Konventionens bestemmelser finder anvendelse på specifikke strafferetlige efterforskninger eller retssager vedrørende strafbare handlinger, der er fastsat i overensstemmelse med konventionen, og tillader kun udveksling af oplysninger til dette formål.

(5) Konventionen harmoniserer et begrænset sæt klart definerede lovovertrædelser, samtidig med at den giver deltagerstaterne den nødvendige fleksibilitet til at undgå overkriminalisering af lovlig adfærd.

(6) Konventionen fastsætter kun minimumsregler for juridiske personers ansvar for de lovovertrædelser, der er fastsat deri, og kræver ikke, at et sådant strafferetligt ansvar fastlægges på en måde, der ville være uforenelig med en deltagerstats retsprincipper.

(7) Konventionen er også i overensstemmelse med Den Europæiske Unions mål om beskyttelse af personoplysninger, privatlivets fred og grundlæggende rettigheder i overensstemmelse med artikel 16 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

(8) Konventionen indeholder robuste menneskerettighedsgarantier og udelukker enhver fortolkning, der ville føre til undertrykkelse af menneskerettigheder eller grundlæggende frihedsrettigheder, navnlig ytringsfrihed, samvittighedsfrihed, meningsfrihed, religionsfrihed eller trosfrihed, retten til fredelig forsamling og foreningsfrihed. Disse garantier sikrer også, at internationalt samarbejde kan nægtes, hvis et sådant samarbejde ville være i strid med deltagerstaternes nationale lovgivning, eller hvis det er nødvendigt for at undgå enhver form for forskelsbehandling.

(9) Med hensyn til beføjelser og proceduremæssige foranstaltninger både på nationalt og internationalt plan fastsætter konventionen horisontale betingelser og garantier, der sikrer beskyttelse af menneskerettighederne i overensstemmelse med deltagerstaternes forpligtelser i henhold til international menneskerettighedslovgivning, og som skal indarbejde proportionalitetsprincippet. Sådanne betingelser og garantier omfatter bl.a. domstolsprøvelse eller anden uafhængig prøvelse, retten til effektive retsmidler, begrundelser for anvendelse samt begrænsning af beføjelsernes og procedurernes omfang og varighed.

(10) Konventionen indeholder en særlig bestemmelse om beskyttelse af personoplysninger, som sikrer, at vigtige databeskyttelsesprincipper, herunder formålsbegrænsning, dataminimering, proportionalitet og nødvendighed, skal anvendes i overensstemmelse med Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, før personoplysninger kan videregives til en anden deltagerstat.

(11) Med sin deltagelse i forhandlingerne på Unionens vegne sikrede Kommissionen, at konventionen var forenelig med de relevante EU-regler.

(12) En række forbehold og underretninger er relevante for at sikre konventionens forenelighed med Unionens lovgivning og politikker samt for en ensartet anvendelse af konventionen blandt medlemsstaterne i deres relationer til deltagerstater uden for EU og for en effektiv anvendelse af konventionen.

(13) De forbehold og underretninger, som bilag I til denne afgørelse indeholder vejledning om, berører ikke eventuelle andre forbehold eller erklæringer, som medlemsstaterne måtte ønske at fremsætte individuelt, hvor det er tilladt.

(14) Eftersom konventionen indeholder procedurer, der forbedrer den grænseoverskridende adgang til elektronisk bevismateriale og et højt beskyttelsesniveau, vil det at blive part i konventionen fremme sammenhængen i Den Europæiske Unions bestræbelser på at bekæmpe cyberkriminalitet og andre former for kriminalitet på globalt plan. Det vil lette samarbejdet mellem de EU-medlemsstater, der er part i konventionen, og deltagerstater uden for EU, samtidig med at der sikres et højt beskyttelsesniveau for enkeltpersoner.

(15) I overensstemmelse med konventionens artikel 64 er den åben for undertegnelse af Unionen.

(16) Unionen bør blive part i konventionen sammen med sine medlemsstater, da begge er kompetente på de områder, der er omfattet af konventionen. Nærværende afgørelse berører ikke medlemsstaternes undertegnelse af konventionen i overensstemmelse med deres interne procedurer.

(17) Den Europæiske Unions hurtige undertegnelse af konventionen vil desuden sikre, at Unionen får en meningsfuld stemme tidligt i gennemførelsen af denne nye globale ramme for bekæmpelse af cyberkriminalitet.

(18) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 42, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 og afgav udtalelse den [...].

(19) [I medfør af artikel 3 i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, har Irland [*ved brev af* …] meddelt, at landet ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne afgørelse.]

ELLER

[I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, og med forbehold af artikel 4 i samme protokol, deltager Irland ikke i vedtagelsen af denne afgørelse, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Irland.]

(20) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Kongeriget Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne afgørelse, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Kongeriget Danmark.

(21) Konventionen bør undertegnes, og de vedlagte forbehold og meddelelser bør godkendes —

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

Der gives herved bemyndigelse til på Den Europæiske Unions vegne at undertegne De Forenede Nationers konvention om bekæmpelse af cyberkriminalitet – styrkelse af det internationale samarbejde om bekæmpelse af visse former for kriminalitet begået ved hjælp af informations- og kommunikationsteknologisystemer og om udveksling af bevismateriale i elektronisk form vedrørende grov kriminalitet ("konventionen") med forbehold af nævnte konventions indgåelse.

Teksten til konventionen er knyttet til nærværende afgørelse (bilag II).

Artikel 2

De forbehold og meddelelser, der er anført i bilag I, der er knyttet til nærværende afgørelse, godkendes herved.

Artikel 3

Denne afgørelse træder i kraft dagen efter vedtagelsen.

Udfærdiget i Bruxelles, den .

På Rådets vegne
Formand
[...]